

באדם. מה זה רוחי? רוחו היה צריך להיות! אותן שתי רוחות שיוצאות זוגות, לא ידונו יחד. ועל זה כתוב וילדה זכר, ולא כולל זכר ונקבה כפי דרך העולם, שהם גרמו.

רבי אלעזר אמר, לא כף, שהרי הפל, זכר ונקבה פלולים יחד, ואחר כף נפרדים. אבל וילדה זכר, פלולים יחד מצד הימין. ואם תלד נקבה, פלולים באחד נקבה וזכר מצד השמאל, שיותר שולט צד השמאל על צד הימין, והזכר נכנע בימין שלא שולט, ואז אותו הזכר שיוצא מן הנקבה מצד השמאל, כל דרכיו כמו נקבה (ולא נקרא זכר). אבל הזכר שיוצא מתוך הימין, הוא שולט, והנקבה שיוצאת ממנו נכנעת, שהרי צד השמאל לא שולט, ועל כן כתוב וילדה זכר.

וכמה אלפים ורכבות יוצאים בפעם אחת בעולם. ומהיום שמוציאה אותם, לא נקראים נפשות, עד שהן מתישבות בגוף. וכמה הוא? שלשים ושלשה ימים. הינו שכתוב ושלשים יום ושלשת ימים וגו'. וטמאה שבעת ימים, שהרי כל שבעת ימים לא נכנסים אליה רוחות להתקשר בה, וכל שבעת הימים הללו הרוח הולכת בגוף למצא את מקומה, ואז כתוב (ויקרא כב) והיה שבעת ימים תחת אמו.

וביום השמיני חוזרים הרוח והגוף להראות לפני הגבירה ולהקשר עמה, ובזכר, בגוף וברוח. ושלשים יום ושלשת ימים תשב על (ב)דמי טהרה, שתתישב הרוח בגוף. ושלשה ימים מה עושים? אלו שלשת ימי המילה, שלתינוק כואב, והרוח לא שמה את מדורה בגוף כבשאר הימים, ועל כן - ושלשים

רוחי, רוחו מיבעי ליה, אינון תריין רוחי, דנפקי זוגות, לא ידונון פחדא, ועל דא כתיב, וילדה זכר, ולא כליל דכר ונוקבא, פפום אורחוי דעלמא, דאינון גרמו.

רבי אלעזר אמר לאו הכי, דהא כללא, דכר ונוקבא פלילין פחדא, ומתפרשין לבתר, אבל וילדה זכר, פלילין פחדא מסטרא דימינא, ואם נקבה תלד, פלילין פחד נוקבא ודכר מסטרא שמאלא, דשלטא סטר שמאלא על סטר ימינא יתיר, ודכורא אתפפיא בימינא דלא שלטא, וכדין ההוא דכר דנפיק מגו נוקבא, מסטר שמאלא, כל אורחוי כנוקבא (ולא אקרי דכר), אבל דכר דנפיק מגו ימינא, הוא שלטא, ונוקבא דנפקא מגייה אתפפיא, דהא סטר שמאלא לא שלטא, ועל דא וילדה זכר פתיב.

וכמה אלה ורכבן נפקי בזמנא חדא לעלמא. ומן יומא דאפקת לון, לא אקריון נפשין, עד דאתיישבן בגופא. וכמה הוא, שלשים ושלשה ימים. הינו דכתיב, ושלשים יום ושלשת ימים וגו'. וטמאה שבעת ימים, דהא כל שבעת ימים לא עאלין רוחין לגבה, לאתקשרא בה, וכל אליון שבעת ימים, רוחא אזלא בגופא, לאשפחא אתריה. וכדין פתיב, (ויקרא כב) והיה שבעת ימים תחת אמו.

וביומא תמינאה, אתהדרו רוחא וגופא לאתחזאה קמי מטרוניתא, ולא אתקשרא בה, ובדכורא, בגופא וברוחא. ושלשים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה, לאתיישבא רוחא בגופא. ושלשת ימים מאי עבידתיהו. אלא שלשת ימים דמילה, דרבנא כאיב, ורוחא לא שריא מדוריה בגופא כשאר יומין, ועל דא

וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדַמֵי טְהָרָה. בְּדַמֵי טְהָרָה בְּקִדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר יָמֵי טְהָרָה. בְּדַמֵי טְהָרָה, אֵלִין, דְּמֵי מִילָה, דְּמָא בְּתֵר דְּמָא דְאַתֵּי מִרְבָּנָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא נְטִיר לְאַיְנוּן דְּמֵי כָּל אֵלִין יוֹמִין, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, תֵּשֵׁב בְּדַמֵי טְהָרָה. טְהָרָה סְתָם, וְלֹא אֲדַפִּיר ה"א בְּתַרְאָה, דְּלֹא תִימָא טְהָרָה דְּמִטְרוּנִיתָא, אֲלֵא טְהָרָה סְתָם, דְּמֵי טְהָרָה אַקְרוּן אֵלִין דְּמֵי דְכָּנָא.

רעיא מהימנא

וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמַל בְּשֵׁר עֲרַלְתּוֹ. (ויקרא יב) פְּקוּדָא דָּא, לְמַגְזֵר לְתַמְנֵינָא יוֹמִין גְּזִירוֹ דְּקִימָא קְדִישָׁא. וְרָזָא עֲלָאָה, דְּכְּתִיב, (תהלים כה) סוּד יִי לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. לְמָאן, לְאַיְנוּן יִרְאָיו אֵינּוּן דְּחִלִי חֲטָאָה, דְּהָא וְרָזָא דְּקִימָא קְדִישָׁא לֹא אֲתַחֲזִי לְגַלְאָה בַר לְהוּ. וְרָזָא דְּקִימָא קְדִישָׁא, הָא אוּקְמוּהָ וְאַתְמַר בְּכַמְהָ דְּוִכְתִּין.

וְרָזָא דָּא, לְתַמְנֵינָא יוֹמִין, אִיהוּ חַיּוּבָא עַל עֲלָמָא, לְכָל עַמָּא קְדִישָׁא. דְּכְּתִיב, וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמַל בְּשֵׁר עֲרַלְתּוֹ. יוֹם הַשְּׁמִינִי, דָּא הוּא אֵת קִימָא קְדִישָׁא, וְאִיהוּ תַמְנֵינָא לְכָל דְּרַגִּין. וּגְזִירוֹ דְּהָהוּא קִימָא, לְאַעֲבָרָא הָהוּא עֲרַלְהָ. מִקְמֵי בְּרִית.

דְּהָא בְּהָהוּא זְמַנָּא דְּמַתְפַּנְשֵׁי עַמָּא קְדִישָׁא לְאַעֲבָרָא הָהוּא עֲרַלְהָ מִקְמֵי בְּרִית, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא כְּנִישׁ כָּל פְּמִלְיָא דִּילֵיהָ, וְאַתְגְּלִי וְדָאֵי לְאַעֲבָרָא לְהָהוּא עֲרַלְהָ לְעִילָא, מִקְמֵי בְּרִית קִימָא קְדִישָׁא. דְּהָא כָּל עוֹבְדִין דִּישְׂרָאֵל עֹבְדִין לְתַתָּא, מִתְעַרְי עוֹבְדָא לְעִילָא. וּבְהָהוּא זְמַנָּא אֲתַדְחִינָא הָהוּא עֲרַלְהָ, מִכָּל עַמָּא קְדִישָׁא לְעִילָא. וְלְהָהוּא עֲרַלְהָ מִתְקַנֵּי מְאֵנָא חֲדָא בְּעַפְרָא, לְאַשְׂרָאָה הָהוּא עֲרַלְהָ בְּגוּיָה, בְּרָזָא דְכְּתִיב, (ישעיה סה) וְנָחַשׁ עֶפְרַח לְחַמוֹ, (בראשית ג) וְעֶפְרַח תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

יוֹם וּשְׁלֹשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדַמֵי טְהָרָה.

בְּדַמֵי טְהָרָה בְּרִאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן יָמֵי טְהָרָה. בְּדַמֵי טְהָרָה - אֵלוֹ דְּמֵי מִילָה, דָּם אַחַר דָּם שְׂבָא מִהַתִּינּוֹק, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא שׁוֹמֵר אוֹתָם דְּמִים כָּל הַיָּמִים הַלְלוּ. זְהוּ שְׁפָתוֹב תֵּשֵׁב בְּדַמֵי טְהָרָה, טְהָרָה סְתָם, וְלֹא הַזְכִּיר ה"א הָאֲחֻרוֹנָה, שְׁלֹא תֹאמַר הַטְהָרָה שֶׁל הַגְּבִיחָה, אֲלֵא טְהָרָה סְתָם. דְּמֵי טְהָרָה נִקְרָאִים יָמֵי הַטְהָרָה הַלְלוּ.

רעיא מהימנא

וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמַל בְּשֵׁר עֲרַלְתּוֹ. מִצְוָה זוֹ לְמוּל לְשִׁמְנָה יָמִים מִילַת בְּרִית הַקְדָּשׁ. סוּד עֲלִיּוֹן, שְׁפָתוֹב (תהלים כה) סוּד ה' לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. לְמִי? לְאוֹתָם יִרְאָיו, אוֹתָם יִרְאֵי חֲטָא, שְׁהָרֵי סוּד הַבְּרִית הַקְדוּשׁ לֹא רְאִיוֹ לְגַלּוֹת, רַק לְהֵם. וְאַתָּה סוּד הַבְּרִית הַקְדוּשׁ הָרֵי פִרְשׁוּהוּ, וְנִתְבָּאֵר בְּכַמְהָ מִקּוֹמוֹת.

וְסוּד זֶה לְשִׁמְנָה יָמִים הוּא חַיּוּב עַל הָעוֹלָם, לְכָל הָעַם הַקְדוּשׁ, שְׁפָתוֹב וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמַל בְּשֵׁר עֲרַלְתּוֹ. יוֹם הַשְּׁמִינִי - זְהוּ אוֹת בְּרִית הַקְדָּשׁ, וְהוּא שְׁמִינִי לְכָל הַדְּרָגוֹת, וּמִילַת אוֹתוֹ הַבְּרִית לְהַעֲבִיר אוֹתָהּ עֲרַלְהָ מִלְּפָנֵי הַבְּרִית.

שְׁהָרֵי בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שְׁמַתְפַּנְסִים הָעַם הַקְדוּשׁ לְהַעֲבִיר אוֹתָהּ הָעֲרַלְה מִלְּפָנֵי הַבְּרִית, הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְכַנֵּס אֵת כָּל הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ וּמַתְגַּלְה וְדָאֵי לְהַעֲבִיר אֵת אוֹתָהּ הָעֲרַלְה לְמַעְלָה מִלְּפָנֵי בְּרִית הַקְדוּשׁ. שְׁהָרֵי כָּל הַמַּעֲשִׂים שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים לְמַטָּה, מְעוֹרְרִים מַעֲשֵׂה לְמַעְלָה. וּבְאוֹתוֹ זְמַן נִדְחִית אוֹתָהּ הָעֲרַלְה מִכָּל הָעַם הַקְדוּשׁ לְמַעְלָה, וּמִתְקַנֵּים לְאוֹתָהּ הָעֲרַלְה כְּלֵי אַחַד עִם עֶפְרַח לְהַשְׁרוֹת אוֹתָהּ הָעֲרַלְה בְּתוֹכוֹ, בְּסוּד הַפְּתוּב (ישעיה סה) וְנָחַשׁ עֶפְרַח לְחַמוֹ. (בראשית ג) וְעֶפְרַח תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

מכאן, דלא אצטריף לאנהגא קלנא בההוא אתר, אף על גב דמעברי ליה מקמי האי ברית, ודוכתיה, פד מתעברא מהאי ברית, עפרא איהו, (ס"א דהא) דהרי בתר דההוא נחש אתעבר מקמי אדם, קדשא בריף הוא שוי ליה מדוריה בעפר, דכתיב ועפר תאכל כל ימי חיך. וכיון דקודשא בריף הוא כד אעבר ליה מקמי אדם שוי מדוריה בעפרא ואתקין ליה, כף בההוא גוונא ממש, אגן צריכין פד מעברין לערלה, לאתתקנא ליה עפרא, למיהוי ביה מדוריה.

כל בר נש אצטריף לקרבא ההוא ברא קרבנא לקודשא בריף הוא, בחדוה, ברעו דלבא, למיעל ליה תחות גדפוי דשכינתא, ואתחשב קמי קדשא בריף הוא דאיהו קרבנא, שלים לאתקבלא ברענא.

וקרבנא דא, כגוונא דקרבנא דבעירא, דא לתמניא יומין, ודא לתמניא יומין, דכתיב, ומיום השמיני והלאה ירצה, במאי ירצה. במעבר עליה חד שבתא, כיון דאעבר עליה חד שבתא, פדין ירצה דא לקרבנא, ודא לקרבנא. אמאי. בגין דאתדבק ואזדמן לגבי ההוא שבת, רזא דברית קדישא, ועל דא פלא ברזא עלאה איהו. (ע"ב רעיא מהימנא).

בכר קדש לא תגע ואל המקדש וגו'. (ויקרא יב) תא חזי, בכל יומא ויומא, פנסת ישראל, נטלא מבי מלפא מזונא לרוחיהון דבני נשא, וזנת (דף מ"ד ע"א) להו בקדושה. בר להני, עד דאתיישבון בגופא אינון רוחין. בתר תלתין ותלת יומין, אשגחת עלייהו כל יומא, דהא רוחין מתקשרן בגופא כשאר בני עלמא, כמה דהיא לא שריא אלא באתר שלים, כף כל עובדוי כהאי גוונא, עד דאשתלימו. בכל קדש לא תגע, לאשגחא עלייהו.

ואם נקבה תלד. כמה דאוקימנא, דשלטא אלא במקום שלם, כף כל מעשיו כגון זה, עד שנשלמים. בכל קדש לא תגע, להשגיח עליהם. ואם נקבה תלד. כמו שבארנו, שיותר צד השמאל שולט, והימין נכנע. ועל פן הפל, על כל

מכאן שלא צריך לנהוג בזיון במקום ההוא. אף על גב שמעבירים אותו מהברית הזו, ומקומו כאשר נפרד מהברית הזו הוא עפר, (שהנה) שהרי אחר שהנחש ההוא העבר מלפני האדם, הקדוש ברוך הוא שם לו את מדורו בעפר, שכתוב ועפר תאכל כל ימי חיך. וכיון שהקדוש ברוך הוא כשהעביר אותו מלפני אדם, שם מדורו בעפר והתקין אותו, כף באותו גוון ממש אגן צריכים כשהעבירים את הערלה, להתקין לה עפר שיהיה בו המדור שלו. כל אדם צריך להקריב אותו בן קרבן לקדוש ברוך הוא, בשמחה, ברצון הלב, להכניסו תחת פנפי השכינה, ונחשב לפני הקדוש ברוך הוא שהוא קרבן שלם שיתקבל ברצון.

והקרבן הזה, כמו קרבן הבהמה. זה לשמנה ימים, וזה לשמנה ימים, שכתוב ומיום השמיני והלאה ירצה. כמה ירצה? בזה שעוברת עליו שבת אחת. כיון שעוברת עליו שבת אחת, אז זה ירצה לקרבן, וזה לקרבן. למה? משום שנדבק ונודמן אל אותה השבת, סוד ברית הקדש, ועל פן הפל הוא בסוד עליון. (ע"ב רעיא

מהימנא).

בכר קדש לא תגע ואל המקדש וגו'. בא ראה, בכל יום יום פנסת ישראל נוטלת מבית המלך מזון לרוחות בני האדם וזנה אותם בקדשה, פרט לאלה, שעד שמתישבות בגוף אותן רוחות. אחר שלשים ושלושה ימים היא משגיחה עליהם כל יום, שהרי הרוחות נקשרות בגוף כשאר בני העולם. כמו שהיא לא שורה אלא במקום שלם, כף כל מעשיו כגון זה, עד שנשלמים. בכל קדש לא תגע, להשגיח עליהם. ואם נקבה תלד. כמו שבארנו, שיותר צד השמאל שולט, והימין נכנע. ועל פן הפל, על כל

סָטֵר שְׁמָאלָא יתיר וְאַתְפְּפִיא יְמִינָא, וְעַל דָּא פְּלָא עַל חַד תְּרִין, רְחִיקָא נּוֹקְפָא, מְדֻכּוּרָא, לְאַתְקַשְׂרָא רוּחָא בְּגּוּפָא, דְּהָא שְׁמָאלָא לָא אֲתִישְׁבָא הָכִי כִימִינָא, וְאַשְׁתַּכַּחַת בְּתוֹקְפָא יתיר.

אֲשָׁה כִי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר וְגו' (ויקרא יב) רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (שמואל א, ב) אֵין קְדוּשׁ פִּינִי פִי אֵין בְּלִתְּךָ וְאֵין צוּר פְּאַלְהֵינוּ, הָאֵי קָרָא קְשִׁיא, אֵין קְדוּשׁ פִּינִי, מְשַׁמַּע דְּאִיפָא קְדוּשׁ אַחְרָא, בְּגִין דְּכַתִּיב פִּינִי, וְאֵין צוּר פְּאַלְהֵינוּ, מְשַׁמַּע דְּאִיפָא צוּר אַחְרָא.

אֲרָא וְדָאֵי, אֵין קְדוּשׁ פִּינִי, דְּכַמָּה קְדִישִׁין נִינְהוּ, קְדִישִׁין לְעִילָא, דְּכַתִּיב, (דניאל ד) וּמֵאֵמֵר קְדִישִׁין שְׁאַלְתָּא. יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין נִינְהוּ, דְּכַתִּיב, (ויקרא יט) קְדוּשִׁים תְּהִיוּ. וְכִלְהוּ קְדִישִׁין, וְלָאוּ קְדִישִׁין פִּינִי. וּמֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּכַתִּיב, פִּי אֵין בְּלִתְךָ. מֵאֵי, פִּי אֵין בְּלִתְךָ, אֲלָא קְדִישָׁה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלִתִּי קְדוּשָׁא דְּלַהוּן, דְּהוּא לָא אֲצַטְרִיךְ לְקְדוּשָׁה דְּלַהוּן. אֲבָל אֵינּוֹן, לָאוּ אֵינּוֹן קְדִישִׁין בְּלִתְךָ, וְדָא הוּא, פִּי אֵין בְּלִתְךָ, אֵין קְדִישָׁה דְּלַהוּן, בְּלִתְךָ. וְאֵין צוּר פְּאַלְהֵינוּ. פְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צָר צוּרָה בְּגוּ צוּרָה, וְתַקִּין לִיהּ, וְנִפְתַּח רוּחָא דְּחַיִּי, וְאַפִּיק לִיהּ לְאַוִירָא דְּעַלְמָא, דְּבַר אַחַר, וְאֵין צוּר פְּאַלְהֵינוּ. אֵית צוּר, דְּאַקְרִי צוּר, (ישעיה נא) הַבֵּיטוּ אֶל צוּר חוּצַבְתָּם. (שמות יז) וְהַפִּיתָ בְּצוּר. הַנְּנִי עַמְּד לְפָנֶיךָ שָׁם עַל הַצּוּר בְּחַרְב. וְכֵלֶם נִקְרְאִים צוּר, וְאֵין צוּר בְּכֵלֶם כְּאַלְהֵינוּ, שְׁלוֹ הַשְּׁלֵטוֹן וְהַמְּלָכוּת עַל הַכֹּל.

אֶחָד שְׁנַיִם, רְחוּקָה הַנִּקְבָּה מִן הַזָּכָר לְהַקְשֵׁר הַרוּחַ בְּגוּף, שְׁהָרִי הַשְּׁמָאל אֵינּוּ מְתִישֵׁב כִּף כְּמוֹ הַיָּמִין, וְנִמְצָא יוֹתֵר בְּתַקְוָה. אֲשָׁה פִי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר וְגו'.

רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (שמואל א-ב) אֵין קְדוּשׁ פִּה' פִּי אֵין בְּלִתְךָ וְאֵין צוּר פְּאַלְהֵינוּ. הַפְּסוּק הֵזֶה קְשָׁה, אֵין קְדוּשׁ פִּה', מְשַׁמַּע שְׁיֵשׁ קְדוּשׁ אַחַר, מְשׁוּם שְׁפָתוֹב פִּה'. וְאֵין צוּר פְּאַלְהֵינוּ, מְשַׁמַּע שְׁיֵשׁ צוּר אַחַר.

אֲרָא וְדָאֵי, אֵין קְדוּשׁ פִּה', שְׁפָמָה קְדוּשִׁים הֵם, קְדוּשִׁים לְמַעְלָה, שְׁפָתוֹב (דניאל ד) וּמֵאֵמֵר קְדִישִׁין שְׁאַלְתָּא. יִשְׂרָאֵל הֵם קְדוּשִׁים, שְׁפָתוֹב (ויקרא יט) קְדוּשִׁים תְּהִיוּ. וְכֵלֶם קְדוּשִׁים, וְלָאוּ קְדוּשִׁים פִּה'. וּמָה הַטַּעַם? מְשׁוּם שְׁפָתוֹב פִּי אֵין בְּלִתְךָ. מָה זֶה פִּי אֵין בְּלִתְךָ? אֲלָא קְדִישַׁת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּלִתִּי הַקְּדִישָׁה שְׁלֵהֶם, שְׁהוּא לָא צְרִיךְ אֶת הַקְּדִישָׁה שְׁלֵהֶם. אֲבָל הֵם אֵינָם קְדוּשִׁים בְּלִתְךָ, וְזֵהוּ פִי אֵין בְּלִתְךָ, אֵין הַקְּדִישָׁה שְׁלֵהֶם בְּלִתְךָ.

וְאֵין צוּר פְּאַלְהֵינוּ. כְּמוֹ שְׁבַאֲרוּהָ, שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא צָר צוּרָה בְּתוֹךְ צוּרָה וּמְתַקֵּין אוֹתָהּ, וְנִפְתַּח רוּחַ חַיִּים, וּמוֹצִיא אוֹתָהּ לְאוִיר הָעוֹלָם. דְּבַר אַחַר וְאֵין צוּר פְּאַלְהֵינוּ - יֵשׁ צוּר שְׁנִקְרָא צוּר, (ישעיה נא) הַבֵּיטוּ אֶל צוּר חוּצַבְתָּם. (שמות יז) וְהַפִּיתָ בְּצוּר. הַנְּנִי עַמְּד לְפָנֶיךָ שָׁם עַל הַצּוּר בְּחַרְב. וְכֵלֶם נִקְרְאִים צוּר, וְאֵין צוּר בְּכֵלֶם כְּאַלְהֵינוּ, שְׁלוֹ הַשְּׁלֵטוֹן וְהַמְּלָכוּת עַל הַכֹּל.

רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי אַחָא הָיוּ יוֹשְׁבִים לְלִילָה אֶחָד לְפָנֵי רַבִּי אַבָּא. קָמוּ בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה לְעַסֵּק בְּתוֹרָה. עַד שְׁיַצְאוּ הַחוּצָה, רָאוּ פּוֹכֵב אֶחָד שְׁהָיָה מִפָּה שְׁלֵשׁ פְּעָמִים בְּכּוֹכֵב אַחַר וּמִסְתִּיר אוֹרוֹ. בִּינְתִים שְׁמַעוּ